

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλευθεῖς παρεσχόν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐπιμέλειᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παισιν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ	
Ἐσωτερικῶς		ἸΑΡΥΘΗ ΤΟ 1920		Ἐσωτερικ. λιστ. 40 Ἐξωτερ. λιστ. 50	
Ἐφηβός . . . . . 80.—	Ἐφηβός . . . . . 25.—			Φέλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐκείνη.	
Ἐπίστευτος 8,50	Ἐπίστευτος . . . . . 15.—	ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΗΥΘΥΤΗΣ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Τοῖς μὲν 4,50	Τοῖς μὲν . . . . . 7.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		Ὁδὸς Ἐδριανίου 50, 38 παρὰ τὸ Βασιλειῶν	
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ, δολάρια 4					
Περίοδος Β' — Τόμος 28ος		Ἔν. Ἀθήναις, 20 καὶ 27 Νοεμβρίου 1921		Ἔτος 43ον. — Ἀριθ. 51—52	

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

(Ἱστορία μίας στρατιωτικῆς οἰκογενείας)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ' (Συ ἔπειτα)

Ἐκάλεσε τὸν στρατηγὸ Πιτὶ καὶ τὸν φίλησε μὲ διάχυση μπροστὰ σ' ὅλους. Κατόπι καὶ τὸν σημαιοφόρο, καὶ φίλησε τρεῖς φορές τὴν ταινία τῆς ἀετοφόρας σημαίας.

Καὶ μὲ πνιγμένη φωνὴ ξαναεῖπε:

— Ἀντίο, παιδιὰ μου!

— Ὅλοι ἐκλαίγαν σιωπηλά.

Ὁ Ναπολέων ἐπροχώρησε ὡς τὴ καγγελοπόρτα τῆς αὐτῆς καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ νεβῆ στάμαξι μὲ τὸν βαρὺν Κόλλερ καὶ τὸν στρατηγὸ Δρουέ. Τῇ στιγμῇ ὅμως ἐκείνῃ, ἀσκαπῆς καὶ κατασυγκινημένος τὸν ἐπλησίασε ὁ Γιάννης.

— Μικὰ χάρι ἀκόμη, Μεγαλειότατε! τοῦ εἶπε μὲ τρέμουσα φωνή. Νὰ μὲ πάρετε μαζί σας.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ναπολέοντος φωτίσθηκε.

— Ἄ, ἐκαμὲ, εἶσαι σύ;

Καὶ γυρίζοντας στὸν Μπερτράν, τοῦ εἶπε:

— Ὁ κ. συνταγματάρχης Καρδινιὰν θὰ ἔλθῃ μαζί μας. Νὰ τὸν περιλάβετε στοὺς ἀξιωματικούς τοῦ Οἴκου μου!

Τάμαξι ξεκίνησαν καὶ χάθηκαν στὴ στροφή τοῦ πάρκου. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπαιρνε τὸ δρόμο τῆς ἐξορίας.

* *

Τὸ ἴδιο ἀπόγεμα, καθάλισκε ὁ Γιάννης γιὰ νὰ πᾶν τέλος νὰ ἰδῇ τοὺς δικούς του. Ἦξερε ἀπὸ τὸν Γκιρμπαλέ πὺς θὰ τοὺς ἐβρισκε ὅλους στὴν ὁδὸν Ἰστέττ. Γιὰ νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ,

πέρασε δρόμους γεμάτους ἀπὸ Ρώσους καὶ Ἀστριακοὺς. Ἀλλὰ κανένας δὲν τὸν ἐνώχλησε. Ὁ πόλεμος εἶχε πάψει, τὸ κανόνι εἶχε σιγήσει.

Μιά στιγμὴ, ὁ Γιάννης στάθηκε ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἄπ' αὐτὴ τὴν πόρτα εἶχε βγῆ μπρὸς νὰ κυνηγήσῃ τὴ δόξα. Ξαναγύριζε τώρα δοξασιμένος. Ἀλλὰ τί δὲν τοῦ εἶχε στοιχίσει ἡ δόξα αὐτή!

Ὡς καὶ ἄσπρα μαλλιά εἶχε κάνει,

ἐνῶ δὲν ἦταν παρὰ τριανταεσσάρων χρονῶν.

Κτύπησε, τοῦ ἀνοῖξαν καὶ σὲ λίγο βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας τοῦ καὶ τῶν παιδιῶν του.

Μόνο τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀισθάνθηκα τὴ μεγαλύτερη εὐτυχία ποὺ μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ ἄνθρωπος στὴ ζωὴ του!

— Γιάννη μου!.. τοῦ ἔλεγε ἡ Λίζα: εἶσαι σύ! ἦρθες!.. Τελείωσε! δὲν θὰ μοῦ ξαναφύγῃς πιά ποτέ, ποτέ!..

Καὶ ὅμως θὰ τῆς ξανάφευγε... Μὰ πολὺ κόπο μπόρεσε νὰ τῆς πῆ πὺς εἶχε σκοπὸ νὰκολουθήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα στὴν Ἑλλάδα.

— Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσε, μπορεῖς νάρθῃς καὶ σὺ μὲ τὰ παιδιά. Ἔτσι δὲν θὰ χωρισθοῦμε πιά καὶ δὲν θὰ Τὸν ἀφήσουμε...

Ὁ Ζὰν Μπαγῶ, ποὺ ἐφθασε τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ καταχαρούμενος, τὸ ἐπιδοκίμασε. Θάπαιρνε τὴ Λίζα καὶ τὰ παιδιά καὶ θὰ πῆγαινε στὴν Ἑλλάδα, μόλις τοὺς ἔγραφε ὁ Γιάννης, ἀπὸ τὸ Πόρτο-Φερράσο, τὴν πρωτεύουσα τοῦ νησιοῦ, πὺς βρήκε σίτι νὰ καθήσουν.

Ἐ. Ἀλλὰ ἔταν ὁ Γιάννης, στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς συνομιλίας, ἀνέφερε καὶ τὸνομα τοῦ θεοῦ πατέρα του, εἶδε τὰ μάτια τῆς Λίζας νὰ γεμίζουν δάκρυα. Καὶ τότε ἔμαθε μὲ μεγάλη του λύπη, πὺς τόσο ὁ γέρο-Μπέλ-Ροζ ὅσο καὶ ὁ φίλος του Λαοραμέ, εἶχαν σκοτωθῆ καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ οἱ δύο σὺν Κλιού, ὁπερασπιζόμενοι τὸ Παρσί ἐναντίον τῶν Συμμάχων!

Οἱ γέροι ἀπόμαχοι, οἱ

«Μὰ μὴ ἀπερῶνθηρα προσηκῆσαι, σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι...» (Σελ. 404, στ. β')

ήρωικοί «Μαγεντινισί» δεν μπόρεσαν να κρατηθούν όταν άκουσαν πως ο εχθρός ήταν απέξω από την πόλη τους. Και παρουσιάστηκαν στον στρατάρχη Μονσαί, που με τα λεψάνα διάφορων στρατευμάτων, με τους μαθητές του Πολυτεχνείου κι' άλλους νεοσυλλέκτους, υπερασπιζόταν την πόλη του Κλίσσά.

Οι γέροι απόμαχοι έγειναν δεκτοί με σεβασμό. Και τους έδωσαν να γεμίζουν και να καθαρίζουν ένα κανόνι των 12, στημένο εμπρός από το φράκτη και πίσω από ένα πρόχειρο οχύρωμα.

«Ο ένας είχ' ένα χέρι· ο άλλος είχ' ένα πόδι». Έκαναν όμως τη δουλειά τους καλά κι' ήταν κατευθυσιασμένοι που μύριζαν πάλι μαρούτη... Αξάρια μια όβιδα έπεσε κει-κοντά. Βρήκε το κιδώτιο με τα πυρομαχικά και το άνατινάξε. Κι' όταν διαλύθηκε ο κανόνι, οι δύο γέροι φάνηκαν εξαπλωμένοι κι' αιματώφωροι. Ο Λαζαρέ ήταν νεκρός. Ο Μπελ-Ρόζ ζούσε ακόμα. Αλλά κι' αυτός μόλις πρόφτασε να φωνάξει:

—Α, τους κακούργους!.. Ζήτω ο Αύτοκρ...
Κι' έξεφύχησε.

Τέτοιο θάνατο βρήκαν οι ήρωικοί καλαίμαχοι. Το θάνατο που τους άξιζε: στο πεδίο της μάχης, μπροστά στον εχθρό.

**

Στις 27 Μαΐου 1814 ο Γιάννης Καρδινιάκ έφθασε στην Έλβα, εν' από τα πλοία που μετέφεραν εκεί τον έκπτωτο Αυτοκράτορα με τη Φρουρά του και τάλογά του.

Αμέσως, μαζί με τον στρατηγό Δρούσ, ανέλαβε τη διοργάνωση της μικρής αυτής Φρουράς, που την αποτελούσαν έξι λόχοι πεζοναυτών και μία Πη πολωνών λοχοφόρων.

Η μετριωτάτη κατοικία του πρώην διοικητού της Έλβας βαπτίσθηκε «Αυτοκρατορικό Παλάτι». Το μόνο της καλό ήταν ή ψηλή της τοποθεσία. Από κει έβλεπε κανείς έλο το νησί κι' έλη τη θάλασσα όλόγυρα.

Τις πρώτες ημέρες, ο Ναπολέων έρρέμβαζε κοιτάζοντας προς το μέρος της Γαλλίας. Έπειτα πάλι κυριεύθηκε από τη συνειθισμένη του δραστηριότητα και βάλθηκε να αναγεννήσει το εμπόριο και τη βιομηχανία του καινούργιου του βασιλείου. Γιατί ή Έλβα δεν ήταν άπλωτος ένας τόπος εξορίας. Οι Σύμμαχοι του τήν είχαν δώσει δική του, να τη διοική, να την κυβερνήσά βασιλικάς. Ήταν το βασίλειο του ανθρώπου που ως χθές δεν του έφθανε έλ' ή γή: ένα νησίκι.

Το πρωί συνήθως, ακολουθούμενος από τον Δρούσ και τον Καρδινιάκ, τριγύριζε έλο τα μέρη του νησιού, έπιθεωρούσε τις διάφορες εργασίες και έδινε παντού διαταγές. Το απόγευμα έγύμναζε τη Φρουρά του. Και το βράδυ προσκαλούσε στο τραπέζι του μερικούς αξιωματικούς και τους έπιφανείς ξένους, που περνούσαν από το νησί του.

Όσοι έπεσαν μήνες κι' ή Αίξα δεν είχε πει ακόμα στην Έλβα. Γιατί ο Γιάννης δεν έδινε το σύνθημα που περιμέναν οι δικοί του, έτοιμοι προς πολλούς να ακολουθούσαν ένα πλοίο στο Τουλόν και να περάσουν τη Μεσόγειο;... Έίχε κάποιο λόγο ο Γιάννης... Ο γιατρός του Αυτοκράτορος Φουρβόνιέ Μπαρεγκάκ, θέλωντας κι' αυτός να φέρη την οικογένειά του στην Έλβα, ζήτησε μια μέρα την άδεια. Κι' ο Ναπολέων του αποκρίθηκε: —Μη βιάζεσθε τόσο, γιατρέ... Περιμένετε ακόμα λίγο.

Η άπάντηση αυτή σχολιάστηκε πολύ στο Παλάτι. Τι περιμένα, τι έλπιδά είχε ο Αύτοκράτωρ; Έτσι πέρασε το 1814. Οι Γάλλοι, στο νησί, είχαν άρχισεί να νοσταλγούν πολύ την πατρίδα τους. Ούτε το έκρυβαν καθόλου. Μία μέρα, ρώτησε ο Ναπολέων τους Γρεναδιέ-ρους του αν ή σούπα τους ήταν καλή. Κι' ένας «γρυνιάρης» έτόλιμισε να ποικρίθη:

—Καλή, Μεγαλειότατε· μα θάταν καλύτερη αν τήν κίναμε με νερό του Σηκουάνα.

—Δύτικοιος, είσαι, βλέπω, του αποκρίθηκε ο Αύτοκράτωρ χαμογελώντας· μα ποιος ξέρει:... ίσως μια μέρα θα μπόρεσω να σας ευχαριστήσω και τ' αυτό... Για να μιλή έτσι, είχε βέβαια το σχέδιό του ο Αύτοκράτωρ... Τήν Πρωτοχρονιά του 1815 είχε διαβάσει σε μία γαλλική εφημερίδα ένα άρθρο για τή ζωή του στην Έλβα, που τον παρίστανε ως τρελλό. ΄Υστερ' από λίγες ημέρες, του ήλθε είδηση από το Παρίσι πως ο λαός ήταν εξοργισμένος με τα πεισιτικά μέτρα που είχε πάρει ο διάδοχος του, ο βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΓ'. Κατά τα μέσα, τέλος, του Φεβρουαρίου, πληροφορήθηκε από την Βιέννη, ότι οι Σύμμαχοι, που φοβόνταν να μείνη τόσο κοντά στη Γαλλία, είχαν αποφασίσει μυστικά να τον μεταφέρουν από την Έλβα στην Άγια Ελένη.

Από τη στιγμή εκείνη, ο Ναπολέων άφησε κάθε διαταγμό: αποτέλειωσε κρυφά τις προτομασίες του ταξιδιού και στις 26 Φεβρουαρίου ανακοίνωσε στην ακρωλυθία του ότι ήθελε να φύγη.

Οι αξιωματικοί, ή Φρουρά κι' οι πολιτικοί υπάλληλοι μαρκαρίστηκαν στο βόρειο «Ο Άσταθής», που αποτελούσε έλο τον πολεμικό στόλο του μικρού βασιλείου. Ο Ναπολέων άποχαιρέτησε την μητέρα του και την αδελφή του Παελίνα, που είχαν πάει προς όλιγου να τον ίδου, και το βράδυ μαρκαρίστηκε κι' αυτός.

Κανείς δεν ήξερε που πήγαιναν. Ξεκίνησαν στις 28 Φεβρουαρίου και την 1 Μαρτίου βγήκαν στον κόλπο Ζουάν, κοντά στις Κάννες, στην ακτή της Προδηγγίας.

Ποιος ήταν ο σκοπός του τοληρού αυτού κινήματος; Κανένας δεν τον ήξερε θητικά. Όλοι όμως ροφόσαν με ήδονή τον γαλλικό αέρα που τον στερήθηκαν τόσοι μήνες, κι' ο Γιάννης Καρδινιάκ, άμα είδε ένα τελωνοφόλακα με τριχρώμη κονκάρδα, τον έπίλησε σαν αδελφό.

Δεν είναι ανάγκη να σας διηγηθώ έδω τη θριαμβευτική πορεία του Ναπολέοντος ως το Παρίσι, από τη Γρενόβλη και το Λυών. Θά τή διαβάσετε στην Ιστορία σαν εν' από τα πιο τολημυρά του κατορθώματα.

Όπως το είπε ο ίδιος στο διάγγελμα του, ο Άετός, από κάμπανα-ρειό σε κάμπανα-ρειό, πέταξε ως τους πύργους της Παναγίας του Παρισιού· και στις 20 Μαρτίου, χωρίς να χυθ ή ούτε μια σταλιά αίμα, ο Ναπολέων μπήκε στην πρωτεύουσα κι' έγκαταστάθηκε στο Κεραμεικό.

Ο βασιλιάς Λουδοβίκος ΙΓ', που τον παρήλασαν κι' αυτόν οι περισσότεροι άδελφοί του, είχε φύγει, από τήν παραμονή, στο Βέλγιο.

**

Θιάνοντας στο σημείο τοδτο της μακρας Ιστορίας, που παρακολούθησατε μαζί μου, αγαπητά μου παιδιά, σας έμολογώ πως δεν έχω το θάρρος να σας εξιστορήσω και τη δεύτερη άγωνιά της Αυτοκρατορίας, την περιόδο εκείνη που στην Ιστορία ονομάζεται «Έκατοντάήμερο». Γιατί πάντα με λύπη παρακολούθησα τους τελευταίους της σπασμού και συντομώου έδω την κένθημη διήγηση.

Ο Ναπολέων στο Κεραμεικό ήταν για τους βασιλικές μια φοδέρα· κι' από τις 18 Μαρτίου, οι Σύμμαχοι εξαπό-λυσαν πάλι τους στρατούς τους έναντιον της Γαλλίας.

Αλλά ή Γαλλία ήταν εξαπλημένη στο έκατομμύριο που την άπειλούσε, δεν είχε νάνυτάξη παρά έκατόν πενήντα χιλιάδες. Το σχέδιο του Ναπολέοντος ήταν να έπιτεθ ή για να χωρίση τους Άγγλους από τους Πρώσσους και να τους κτυπήσει χωριστά. Στις 15 Ιουνίου μπήκε στο Βέλ-

γιο, πέρασε τον Σάμπρο από το Σαρλ-ρουά και τήν άλλη μέρα έκαιε τήν αιματηρή εκείνη μάχη με τους Πρώσσους του στρατηγού Μπλύχερ, που ονομάζεται μάχη του Δινύ.

Τή μεθεπομένη, 18 Ιουνίου, δέ-θηκε ή περιφημη μάχη του Βατερλώ.

Ο Γιάννης Καρδινιάκ μόλις είχε προφθάσει να μείνη λίγες ώρες με τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Τή στιγμή που θά έφυγε από το σπίτι, πήρε στα γονάτα του τα δυο παιδιά, που θά ήταν τότε όκτω χρό-νων, και τους είπε:

—Μπορείτε τώρα να μάχουτε και να μ' ένοητε. Αν δεν γυρίσω απ' αυτό τον τον πόλεμο, που θά είναι βέβαια ο τελευταίος, σεις θά μ' εκδικήσετε. Γενής στρατιωτές κι' οι δυο!

Κι' άφοσ έβαλε και τή Αίξα να του το άποσχεθ ή, έφυγε από τήν οδόν ΄Υ-σάττ χωρίς να γυρίσει πίσω του, έλος άφιερωμένος στο υπέρτατο καθήκον που πήγαινε τώρα να έκτελέσει.

Η Φρουρά, από τριάντα χιλιάδες άντρες, βρισκόταν στο Σουασσόν. Ο στρατηγός Δρούσ τήν διοικούσε κι' οι άλλοι στρατηγοί του σώματος αυτού των επιλέκτων ήταν ο Μοράν, ο Όρ-νανό, ο Ασφάμπρ και ο Καμπρόν.

Στήν μάχη του Λινύ, ή Φρουρά δεν έλαβε μεγάλο μέρος. Ο Ναπολέων τήν έρύλαξε για το Βατερλώ, που θά γινόταν ο τάφος της...

Τήν προηγομένη μέρα και τή νό-κτα έλη έβρεχε τόσο ραγδαία, ώστε μόλις στις ένδεκα το πρωί έγινε δυ-νατό νάρχιση ή μάχη, που θά έκρινε τήν τύχη του κόσμου.

Αλλά· τις λίγες αυτές ώρες που χέθησαν έτσι, οι Πρώσσοι μπόρεσαν να ένωθουν με τους Άγγλους.

Ο Νέυ, ο άνδρας των άνδρων, άνοιξε τή φωτιά. Τότε που γύρισε ο Ναπολέων από τήν Έλβα, είχαν στεί-λη το Νέυ με στρατό για να τον συλλάβη. Άλλ' αυτός ένώθησε μαζί του και σήμερα, ύστερ' από τρεις μή-νες, θά έπιλήρωνε με τή ζωή του αυτή τήν άφοσίωση στον παλιό του άρχηγό.

Όσοι ή μάχη δυναμώνει και το θέαμα είναι φοδερό.

Οι Άγγλοι είχαν άρχισεί να υπό-χωρόν, όταν φάνηκε από μακριά το σώμα του πρώσου στρατηγού Μπύλωδ. Πριν μπουν στη γράμη αυτής οι τριάντα χιλιάδες Πρώσσοι, ο Ναπολέων έβλεψε να τελειώση με τους Άγγλους. Κι' εξαπόλυσε έλο του το ήπικιο.

Πέντε χιλιάδες άλογα ανεβαίνουν τήν πλαγιά του βουνού Σαιν-Ζάν. Ο Νέυ είναι μπροστά. Πέφτουν άπάνω στα τετράγωνα του Ουέλλιγκτων,

συμπλέκονται με το άγγλικό ήπικιο, κάνουν θαύματα άνδρείας. Αλλά ο εχθρός είναι πολυάριθμος, αντίτεκε-ται καλά κι' οι Γάλλοι ήπικις ξανα-κατεβαίνουν.

Ο Νέυ τους συναθροίζει, τους ένών-νει με άλλα σώματα και γίνεται πάλι μια επίθεση. Είναι τόσο δρημητική, ώστε οι Άγγλοι το βάζουν στο πόδι. Άκόμα μια προσπάθεια και ή μάχη είναι καρδισμένη. Αλλά χρειάζεται πείζικιο για τήν τελική νίκη κι' ο Να-πολέον δεν έχει πια παρά τήν Παλιή Φρουρά του.

Αποφασίζει να τήν δώσει.

Με το έο των Γρεναδιέρων μπρο-στά, ή Αυτοκρατορική Φρουρά ανε-βαίνει τήν πλαγιά του Σαιν-Ζάν. ΄Επι καρφαλής πάλι ο Νέυ. Τέσσερα άλογα είχαν σκοτωθ ή από κάτω του ως εκείνη τήν ώρα. Ξεσκουφιώτος, κουρε-λιασμένος, σείει το σπαθί του και φωνάζει: «Έμπρός!»

Χωρίς να βίξη οδ' ένα τουφεκίο, το ήρωικό στρατεύμα φθάνει ως τον εχθρό με τή λόγχη, παίρνει σθάρνα τους Ολλανδούς και, από πίσω τους, τους στρατιωτές του Μπρούνσδικ και του Νασσάου. Αλλά πιο πίσω είναι τρίτη γραμμή. Αδτή πυροβολεί από πολύ κοντά κι' ή μιση Φρουρά πέφτει νεκρή ή πληγωμένη.

Τή στιγμή εκείνη το τουφεκίδι άνάδει δεξιά.

Είναι ο Γκρουσού που κυνηγούσε χθές τους Πρώσσους για να μην ένω-θουν με τους Άγγλους, και φθάνει τώρα πίσω από τον Μπύλωδ: «Αν είναι αυτός, με τις 30,000 του, οι Γά-λλοι θά νικήσουν!»

Με άγωνία ο Ναπολέων κιαλάρει προς τα δεξιά.

«Όχι, δεν είναι ο Γκρουσού! είναι ο Μπλύχερ ο ίδιος, που έχει ξεφύγει το κυνηγητό και τώρα έρχεται με 20,000 Πρώσσους να γεμίση το κενό μεταξ' Ουέλλιγκτων και Μπύλωδ!»

Τελείωσε! οι Γάλλοι βρίσκονται άνάμεσα σε δυο φωτιές. Τα στρατεύ-ματα του Δρούσ φεύγουν. Η μάχη χά-θηκε. Ο Ναπολέων δεν έχει πια παρά τή Φρουρά του. Κι' ή Φρουρά δεν έχει πια... παρά να πεθάνη!

**

Είναι πια νύκτα. Οι Γάλλοι, πανι-κόβλητοι, φεύγουν προς το Σαρλρουά. Στο πεδίο της μάχης δεν μένουν παρά τα τετράγωνα της Φρουράς, άπράναταχτα αυτά, σαν βράχοι που τους κτυπά μια άγρια θάλασσα.

Απαθής, ο Ναπολέων περιμένει το τελευταίο κτύπημα της Μοίρας και σπάττεται να πεθάνη εκεί, με το σπα-θί στο χέρι.

Ο Γιάννης Καρδινιάκ δεν βρεσκό-

ταν στο τετράγωνο του Αυτοκράτορος, αλλά στο έλλο, που το διοικούσαν δυο γενναίοι στρατηγοί της Φρουράς, ο Μισέλ και ο Καμπρόν.

Λίγο-λίγο, από τήν πίεση του εχ-θρού, τα δυο αυτά τετράγωνα μετατο-πιζόνταν κι' άργότερα δεν έβλεπε πια τώνα τάλλο.

Σεις δεκά το βράδυ, το τετράγωνο του Καρδινιάκ βρέθηκε ολομόναχο, περικυκλωμένο από τους εχθρούς, έλο Άγγλους.

Τι έγεινε το άλλο; Τι έκανε ο Αύ-τοκράτωρ; Μήπως είχε σκοτωθ ή;

Οι Άγγλοι πυροβολούσαν, οι Γρε-ναδιέροι έπεφταν. Σε λίγο, το τετρά-γωνο του Καρδινιάκ — το τελευταίο τετράγωνο, — δεν ήταν παρά ένα τρί-γωνο από καμιά έκατομηννηταρία Γρεναδιέρους, με τή σημαία στη μέ-ση, — ένα μαθρο κουρέλι κάτω απ' τον Χρυσό Άετό.

—Έδω θά πεθάνουμε, φίλοι μου! τους φώναξε μια στιγμή ο Γιάννης. Σύμφωνοι;

—Ναι!.. ναι!.. Ζήτω ο Αύτοκρά-τωρ! άπεκρίθησαν έλοι.

Οι Άγγλοι, αντίκρ τους, έστη-ναν τώρα κανόνια. Κι' άφοσ τα έτοι-μασαν για να πυροβολήσουν, ή σάλ-πιγγα κτύπησε «συνεννόηση» κι' ένας Άγγλος αξιωματικός, ο στρατηγός Μάιτλανδ, έπροχώρησε προς το τε-τράγωνο.

—Πάσατε προς! έπρόσταξε ο Καρ-δινιάκ.

Ο Μισέλ, ο Καμπρόν κι' ο Καρ-δινιάκ βγήκαν έξω απ' το τετράγωνο. Κι' ο στρατηγός Μάιτλανδ, άμα έφθα-σε σ' έξη βημάτων απόσταση, στάθηκε ίσιος, χαϊρέτησε με όλοφάνερο σε-βασμό και τους έλαξε γαλλικά:

—Κύριοι, ή αντίστασή σας είναι θαυμαστή αλλά περιττή. Προς τι να σκοτωθ ήτε μέχρι του τελευταίου; Παραδοθ ήτε!

Κανένας δεν αποκρίθηκε. Μόνο τα μάτια άστραψαν έλο.

—Γενναίοι Γάλλοι! είπε πάλι ο Μάιτλανδ. Το επαναλαμβάνω και δεύ-τερη φορά. Παραδοθ ήτε!

Ο Μισέλ έπροχώρησε τότε ένα βή-μα και δελχοντας τους Γρεναδιέρους, αποκρίθηκε με πνιγητή φωνή:

—Κύριε, ή Φρουρά πεθαίνει, μα δεν παραδίδεται!

—Μπράβο! φώναξε ο Γερμανός.
—Ζήτω ο Αύτοκράτωρ! φώναξαν έλοι.

Ο Άγγλος ξανάπνε:
—Και για τρίτη φορά... γενναίοι Γάλλοι, παραδοθ ήτε!

Μια βρισιά του αποκρίθηκε.
Του τήν πέταξε στα μούτρα ο Καμ-πρόν. Και παραμερίζοντας δυο Γρε-

ναδιέρους, ξαναμπήκε στο τετράγωνο. Ο Μισέλ κι' ο Καρδινιάκ τον ακολουθούσαν. Κι' ο στρατηγός Μάλτλανδ έφυγε ψιθυρίζοντας:

—Πείσμα!.. Ακατανόητο πείσμα!.. Ο Καρδινιάκ τον είδε να γυρίζει στα κανόνια του. Σε λίγο θά βροντούσαν...

Έβγαλε τότε από την τσέπη του μια μικρή εικόνα. Την κοίταζε στη λάμψη μιας φαούδας, μα δεν ήταν εκείνη που ζητούσε: "Ήταν ή είκο-

«Συλλογισζόμενος τα περασμένα...» (Σελ. 406, στ. 6.)

νίτα που του είχε παραδώσει—αν θυμάστε, — πεθαίνοντας ένας Πρώσος αξιωματικός από το Σάαφελδ, στο Βαλμό.

Την είχε δώσει στη Λίζα να του την φυλάξει μαζί με άλλα θυμηγικά των εκστρατειών του, κι' εκείνη κατά λάθος βέβαια (ή γιατί όχι κι' από ένα προαίσθημα;) του την είχε βάλει στην τσέπη του, μαζί με τάλλα πραγματάκια που θά του θυμίζαν τους δικούς του...

Ο Γιάννης ξαναφύλαξε την εικόνιτσα του Πρώσου κι' έβγαλε μιάν άλλη, μινιατούρα κι' αυτή σε μινιατούρα, που παρίστανε τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Και τη φίλησε ψιθυρίζοντας:

—'Αντίο, Λίζούλα μου!.. 'Αντίο, παιδάκια μου!

Και γυρίζοντας στους γρεναδιέρους του, επρόσταξε:

—'Αρχίσατε πύρ!

Αλλά στο τουφεκίδι αυτό, αποκρίθηκε το κανόνι του "Αγγλου. Τα μυδράλλια έπεσαν βροχή. Το τελευταίο τετράγωνο δεν υπήρχε πιά. Η Φρουρά ήταν νεκρή.

Μόνος ο Χρυσός 'Αστὸς στεκόταν ἄρθιος ἐπάνω ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν πτωμάτων. Κι' ἔταν οἱ "Αγγλοὶ ἐπλησίασαν τοὺς νεκροὺς ἥρωες, εἶδαν πὼς τὸ κοντάρι τῆς σημαίας σπαθίσταν ἀπὸ τὰ κτύματα τοῦ Καμπού, τοῦ Μισέλ καὶ τοῦ Καρδινιάκ.

Αλλά όχι. "Αν ἡ σημαία ἔμεν' ἀκόμα ὀρθή, ἦταν γιατί τὴν κρατοῦσε μὲ τὸ δεξὶ τοῦ χέρι ἓνας γρεναδιέρος γονατιστός, ἐνφ' ὧς τὰριστερὸ τοῦ προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ σταματήσει τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ στήθος του.

Όταν εἶδε τοὺς "Αγγλοὺς νὰ πλησιάζουν, ὁ γρεναδιέρος αὐτὸς σηκώθηκε. Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, σήκωσε ψηλὰ τὸ δοξασιμένο ἐκεῖνο κουρέλι, τὴ σημαία τοῦ 1ου τῶν γρεναδιέρων. "Ἐπειτα κάτω θέλησε νὰ φωνάξει, δὲν μπόρεσε καὶ ξανάπεσε, σφιγγοντας τὸν 'Αστὸ στο στήθος του.

Ο Γκουμπολέ, —γιατί αὐτὸς ἦταν, — ξεψύχησε.

...Κι' ἐκεῖ-κάτω, στο σκοτάδι τῆς νύκτας, ὁ Αὐτοκράτωρ, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ πεθάνῃ ὡς στρατιώτης, γιατί τὸν εἶχαν τραβήξει μαζί τους οἱ στρατηγοὶ του, ἔφυγε ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

'Ακόμη μιὰ φορά, ὁ θάνατος δὲν θέλησε τὸν Γιάννη Καρδινιάκ. Τέσσερες ἡμέρες μετὰ τὴ μάχη τοῦ Βατερλώ, ξύπνησε σ' ἓνα καθαρὸ κρεβάτι καὶ τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ εἶδε, ἦταν μιὰ καλόγρινα ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε.

—Ποῦ εἶμαι; τὴ ρώτησε, κοιτάζοντας γύρω του.

—Στὶς Βρυξέλλες, στο Νοσοκομεῖο... Πὼς μὰς τρομάξατε ὅμως!

—Εἶμαι λοιπὸν πολὺ πληγωμένος;

—Ὅκτὼ πληγές, κύριε συνταγματάρχα! Κάντεψε νὰ σὰς φύγη ἄλλο σὰς

τὸ αἷμα... Γιὰ τὸν Θεὸ, μὴν κουνιέστε, μὴ μιλήτε!..

Ο Γιάννης ξανάπεσε στο προσκεφάλι του ἔξαντλημένος, ὅταν μιὰ καινούργια ἐμφάνιση τὸν ἔκαμε νὰ νατριχιάσῃ ὄλος: "Ένας Πρώσος στρατηγὸς μπήκε στο θάλαμο κι' ἐπλησίασε τὸ κρεβάτι του. Τὸν χαιρέτησε στρατιωτικὰ καὶ τοῦ εἶπε σ' ἀπταιστή γαλλικῇ:

—Συνταγματάρχα, ἐπιτρέψατέ μου νὰ χαιρηθῶ τὴν ἐπιστροφή σας στὴ ζωὴ, ποὺ προξενεῖ σὲ μὲν ἀνέκφραστη συγκίνηση. Θὰ τὴν ἐνοησατε, ἅμα θὰ μπόρεσετε νὰ μακρύνετε. Εἶμαι ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ φὸν Σμέττερον, τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ στρατάρχα Μπλόχερ.

Ο Γιάννης σιωποῦσε.

Ο Πρώσος μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ γλυκύτητα ἐξακολούθησε:

—Σήμερ' ἀκόμη δὲν πρέπει νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν αἰτία ποὺ μὲ κάνει νὰ παρακολουθῶ μὲ ἀγωνία τὴν ἀνάρρωσή σας. Θὰ περιμένω νὰ δυναμώσετε, γιὰ νὰ μπόρεσετε νὰ μ' ἀκούσετε καὶ προπάντων νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε.

Ἡ εὐγένεια τοῦ γέρου αὐτοῦ στρατηγοῦ ἔδωξε τὴν προκατάληψη τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἦχω τὴ δύναμη νὰ σὰς ἀκούσω κι' εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἀπαντήσω.

—'Α, ὄχι σήμερα... εἶναι πολὺ νωρίς γιὰ σὰς!.. εἶπε κείνος.

Χαιρέτησε, βγήκε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ θάλαμο καὶ δὲν ξαναφάνηκε παρὰ μετὰ τρεῖς ἡμέρες.

Σ αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ τραυματίας εἶχε ἀναλάβει ἀρκετὰ κι' ὁ γιατρὸς ἐδήλωσε πὼς ἦταν πιά σωσμένος.

—Συνταγματάρχα, τοῦ εἶπε ὁ στρατηγὸς φὸν Σμέττερον, εἶμαι σήμερα ἑβδομημενηταριῶν ἔτων, ἀλλὰ μὲνω ἀκόμα στὴν ὑπηρεσία γιατί ἔχω ἓνα σκοπὸ, μιὰ ἐλπίδα... Εἶχα ἓνα μονόκριβο γυιὸ ποὺ τὸν ἐλάτρευα. Ἐξήμηνες πρὶν ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη ἐκστρατεία τῆς Γαλλίας, ποὺ τελεώθηκε γιὰ μὰς τόσο ἀσχημα, εἶχε νυμφευθῆ μιὰ χαριτωμένη κόρη ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τῆς Ἐσσης-Δαρμιστάτης. Ἐπειτα ἔφυγε μὲ τὸν δούκα τοῦ Μπρούσβικ καὶ... χάθηκε! Κανένας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του δὲν ἤξερε νὰ μὰς πῆ ἂν σκοτώθηκε ἢ ἂν αἰχμαλωτίσθηκε. "Αφαντὸς, ἀφαντὸς!.. Φαντάζεσθε τὴν ἀπελπισία μὰς. Ἄλλὰ εἶχαμε πάντα καὶ μιάν ἐλπίδα: Μὴν ἦταν αἰχμαλωτὸς;.. Τὰ χρόνια ἄλλο περνοῦσαν, —εἰκοσιδύο πέρασαν ὡς σήμερα, — κι' ἡ ἐλπίδα αὐτὴ μὰς ἀφησε. Τώρα, ἡ μὴνη μὰς σκέψη εἶναι νὰ βροῦμε τὰ λείψανά του, νὰ τὰ μεταφέρουμε στὴν πατρίδα καὶ νὰ τὰ θάψουμε στὸν οἰκογενειακὸ μὰς τάφο. Ἐννοεῖτε τὸν

πόνο μου τώρα, συνταγματάρχα;

—Τὸν ἐννοῶ, ψιθύρισε ὁ Γιάννης.

—'Αλλά πὼς θὰ μπόρεσα ἐγὼ;..

—'Ἰδοῦ, ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός. Τὴν ἐπαύριο τῆς μάχης, ἓνας λοχίας μὰς ἔφερε στο Ἐπιτελεῖο μερικὰ γράμματα καὶ πράγματα, ποὺ εἶχαν φεῖγ' ἰσὲ γάλλους ἀξιωματικούς σκοτωμένους. Καὶ φαντάσθητε τὴ συγκίνησὶ μου ὅταν, μὲ τὰ πρᾶγματ' αὐτὰ, εἶδα κι' αὐτὸ τὸ μινιατούρι μὲ τὸ πορτραῖτο τῆς νύμφης μου, ποὺ ὁ γυιὸς μου τὸ εἶχε πάντα μαζί του!

Κι' ὁ στρατηγὸς εἶδε τὸν Γιάννη τὴ μινιατούρα ἐκείνη ποὺ ἡ Λίζα τοῦ εἶχε βάλει στὴν τσέπη κατὰ λάθος.

Τότε κατάλαβε. Καὶ διηγῆθηκε στὸν δυστυχεῖ πατέρα τὴ γνωστὴ μακροστομία τῆς:

—Σάαφελδ! φώναξε αὐτὸς, μόλις ὁ Γιάννης ἐπρόφερε τὸ ὄνομα. Σάαφελδ λέγεται ὁ πύργος ὅπου εἶχε ἀφήσει τὴ γυναίκα του. Ἦταν λοιπὸν αὐτὸς!.. Καὶ μπόρεσε νὰ μοῦ πῆτε ποὺ τὸν ἔθαψαν;

—'Αδύνατο νὰ θυμηθῶ... ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης. Ἄλλὰ νομίζω... ἀλλοῖμονο!.. πὼς οἱ νεκροὶ ἐκείνης τῆς μάχης δὲν ἐτάφησαν καθόλου.

—'Ὄ, φρίκη!.. Πὼς νὰ τὸ πῶ στὴ χήρα του;.. πὼς νὰ τῆς δώσω αὐτὸ

τὸ ἐνθύμιο;.. "Ὁχι, ὄχι, καλύτερα νὰ μὴ τῆς πῶ λέξη γιὰ τὴ συνάντησή μας!..

Σώπασαν, θλιμμένοι κι' οἱ δύο. Ἐπειτὰ ὁ γέρος σηκώθηκε μὲ κόπο.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, συνταγματάρχα, εἶπε, νὰ σὰς ἀποδώσω κι' αὐτὸ τὸ μινιατούρι ποὺ βρέθηκε, νομίζω, ἀπάνω σας... Ὁ παριτάνη πρόσωπα ἀγαπητὰ σας. Καὶ πὺ εὐτυχῆς ἀπὸ μὲνα, σεῖς θὰ τὰ ξαναβῆτε!

Ο Γιάννης πῆρε τὴν εἰκόνιτσα καὶ τὴν ἐγέμισε φιλία.

—Εὐχαριστῶ, στρατηγέ, εὐχαριστῶ!.. ψιθύρισε.

—'Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο, ἐξακολούητε ὁ στρατηγός, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τἀφήσετε...

—Βεβαίωτα! ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης. Ἐγὼ τὸ φύλαγα μόνο γιὰ νὰ τὸ παραδώσω...

—Καί'ς αὐτὸ χρωστᾶτε τῇ ζωῆ σας.

—Πὼς;

—Γιατί ὅταν εἶδα τὸ μινιατούρι, χάλασα τὸν κόμπο νὰ σὰς βρῶ. Καὶ ἔερετε πότε καὶ πὼς σὰς βρήκα; Πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτοιμαζόνταν νὰ σὰς θάψουν μαζί με τοὺς ἄλλους νεκροὺς.

—'Ὅταν μὲ εἶχαν ρίξει στο λῆκκο ζωντανὸ;

—Ναι. Εὐτυχῶς, ὁ γιατρὸς ποὺ εἶ-

χα μαζί μου, εἶδε πὼς ἡ καρδιά σας κτυποῦσε. Καὶ μὲ χίλια μέσα σὰς ξανάφερε στὴ ζωὴ. Τελοσπάντων... σὲ τί ἄλλο μπορῶ τώρα νὰ σὰς χρησιμεύσω; Εἶμαι ὄλος στὴ διάθεσή σας.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γιάννη σκοτεινίαισε.

—Δὲν ἐπιθυμῶ τίς τίποτα, εἶπε, ἀφοῦ πέθανε ὁ Αὐτοκράτωρ!

Πραγματικῶς, ὅσοι οἱ στρατιῶτες τοῦ Βατερλώ, ἐνόμιζαν πὼς ὁ Ναπολέων εἶχε σκοτωθῆ μὲς' στο τετράγωνό του.

—Ο Αὐτοκράτωρ δὲν πέθανε, εἶπε ὁ γέρος. Μόνο στρατὸ δὲν ἔχει πιά. Καὶ σὲ ὀκτὼ μέρες θὰ μποῦμε γιὰ δευτέρη φορὰ στο Παρίσι.

—Κι' ὁ Αὐτοκράτωρ τί θὰ γίνῃ;..

—Θὰ θυσιασθῆ στὴν Ἐρῆνὴ τοῦ κόσμου. Ἄν τὸν πιάσῃ ὁ Μπλόχερ, θὰ τὸν τουφεκίσῃ.

Ο Γιάννης ἐφρίξε καὶ φώναξε:

—'Αν ὁ Μπλόχερ κάμῃ τέτοιο ἐγκλημα, ἄς τὸ βρῆ ἡ Πρωσία!

Εὐτυχῶς, ὁ Μπλόχερ δὲν μπόρεσε νὰ πιάσῃ τὸν Ναπολέοντα. Μόνο ποὺ θυσίασε γι' αὐτὸ, ἀπέβη ἀπὸ τὴ Βερσαλλίαις, διὰ ἱππικὰ συντάγματα. Ἦταν ἡ τελευταία μάχη τοῦ σὺντομου μὲ φοβεροῦ αὐτοῦ πολέμου. Οἱ Σιδμαχοὶ μπήκαν στο Παρίσι. Κι' ὁ Ναπολέων παραδόθηκε μόνος τοῦ στοῦς

«Ἡ Διονύσια ἔπαιε κάτω μαζί με τὸ σκῆματὶ τῆς...» ΕἶΡΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΔΙΟΝΥΣΙΑΝ»

Ἀπὸ τὸ Λάββατον, 4 Δεκεμβρίου ἦτοι ἀπὸ τὸ 1ον φύλλον τοῦ 44 ἔτους ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ "ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ,, καὶ τὸ ἄλλο νέον μυθιστόρημα: "Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ,, ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE Εἶναι ἓνα χαριτωμένον καὶ ἐξόχως εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα, οἰκογενειακόν, συγκινητικόν, τρυφερώτατον καὶ συγγρόνως περιπετειῶδες, περιγράφον τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρακορύχων. Εἶναι προπάντων διὰ κορίτσια, ἀλλὰ καὶ τὰγόρια θὰ τὸ διαβάσουν μὲ τὴν μεγαλυτέραν εὐχαρίστησιν. Ἐτοιμασθῆτε Μικροὶ καὶ Μεγάλοι νὰ πολαύσετε τὰ ΔΥΟ νέα μυθιστορήματα εἰς τὴν Διάπλασιν: Τὸ «ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ» καὶ τὴν «ΔΙΟΝΥΣΙΑΝ» !!

μέλιστα είχε φίλο πού του τή σύστανε. Άς είναι! Σου εύχομαι να ξαναδείς γρήγορα τόν μπαμπά σου.

Έν πάση περιπτώσει, **Ναυτίπου** λο της Ύδρας, έχω σ' εύχριστώ για τό ξεπαθώμα, πού σου δίνει τή συναισθηση ότι τώρα είσαι ετέλειος συνδρομητής. Όσο για τό «Παιδί της Μάρας Μάσκας» δέν έχει τίποτε από τόν παλιό μύθο του Ήρακλέους. Έγώ είπα ότι παριστάνει τήν πόλη τού Φρέου μετά-θ' Άρετής και Κανάς, γιατί κάτι τέτοιο συμβαίνει στη ζωή αούτ' του παιδιού, πού ξεκινάοντας να γινή κωλό, αλλά με τή θέλησή του έρχεται καλό. Η Κανά θυμάς κ' ή Άρετή δέν τού παρουσιάζονται σά δυό γυναικίς, ούτε γίνεται κανένα διάλογοσ μετά τούς δυό; σέ μ'θο.

Θέμ Σ.Κ., θά γινή ή αντικατάστασις κατά τήν επιθυμία σου και σ'ό έρχόμενο να σ'ό ξεφρίθ' τό ψευδώνυμο. Έπί τω έρωσι κ' ή εξακολούθηση κ' ή αδελφός σου, πού πάντα έχει δικαίωμα ως αδελφός συνδρομητού. Εύχριστώ πολυ για τίς καλές διαθίσεις και περιμ'ω.

Αραίας *επιταλάς* μού έστειλαν αούτην τήν έβδομάδα και οι έξής: **Δικινητόν, Γαλανό Έλληνοπούλο, Αεροναύτης Σμόρνης, Μαντέον τών Αελφών, Μελαχοσση Νεράιδα, Μάρος Αυρωατής, Απελευθερωθείς Μικρασιάνης, Κοφτερό Σπαθί και Ξύλον Απελέκητον.** — Έξέτέ-τέλεσα τάς παραγγελίας των και τούς εύχριστούς θλους για τό καλό λόγια, ξεπαθώματα, άνακαισίεις κτλ.

Όσο για κείνους πού μού γράφουν τι έδοκίμασαν τήν παρασμένη έβδομάδα, πού έπέγρασε έξη χωρίς να λάβουν φύλλο, και δέν ήσαν τι συμβάνει, κ' έρχαν στην πόρτα μόλις άκουγαν τό κρουαίνι, και φωνάζαν τόν ταχυδρόμο, όταν τόν έδεικναν να περνά για να τόν ρωτήσουν κτλ. — τά έρω, τά έρω!.. Μα είχα και τίποσ' άλλο σ'ό μού, θλον αούτ' τον καιρό, από τά παιδιά πού με περιμέναν χωρίς να με έλεπου; Κι ήταν λιγώτερη ή σπενοχώρα μου για τήν καθυστέρηση; Άλλά τί να ήκάντα; Άνωτέρα εία, βλάπεις...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αούτην τήν εβδομάδα... δέν έλαβα πορά ένα Πικρό Πνεύμα!

Κριτική της προηγουμένης Σελίδος: «Τάφοι Πολυ καλό. Κι ή ήθεα εύγενική κ' ή διατίποισις ανάλογη. Παρά τωρό μόνο δει και από τούς πλοισούς τέμυς με τά χρυσά γράμματα, πολλοί είναι άξιοι τιμής, σεβασμού λήψης. — Πρωτοβόλιον». Κουό, άλλα καλό. Καί σ'ό τέλος έχει κάποια πρωτοτοπία. — «Ιερίαι» Οραία ή περιγραφή σ'ό τέλος ή Κυπριοπούλα είσαι και τόν πόνω της τόν πατριωτικό — «Τοπτεχνημένο Σπίτι». Μου άρεσα και τό έδρόθησα λιγάκι να τό δημ. σέυω. Τό σ'όλο είναι υποβλητικό. — Τάλλα μεταφράσεις,

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά τίς 8 τό πολλή προτάσεις 2ε.30
Διά τίς περιπέλειον 10 ή λέξις:

Μ.Μ. επιθυμοδυνάταλλάξου:
δ' **Ερόνης** με **Ανακον Φαλακα**, **Λάριδα** τού **Απίου, Χαίτικο Τριαντάφ,** **Άθρον, Ραίσι, Αφρικάναν, Αγοάμπελη** — δ' **Απελευθερωθείς Μικρασιάνης** με **Ασχηγρόν τ. Φυλής, Σάραν Αεζινέβ, Έθνηκην Αμυναν, Φιλελεύθερον** και με θλους τούς Μικρασιάνης και Φιλελευθέρους.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: **Βιδυόη Γεράκι**, (εύχριστώ πολυ για τό ξεπαθώμα) **Πόπην Σ. Μ.** (είδος γι τ' έποστ'όλ τών Λευκών Λίξων θά δημοσιευθόν τόν Δεκέμβριον) **Δοξασμ. Τσιούσι**, (είδα κ' εύχριστώ πολυ) **Σαμράτην Διαλ.** (τή Δευτέρα έλας τό Σάββατο θά λαβύνατε σ'ό έξής τό φύλλο) **Αντ. Παπαίου**, (Έλληκίθ' Γραμματόσημα ναί. δέχομαι) τριών δραχμών εν δλω θά στείλεις για ψευδώνυμο) **Βραγγοδέα** (τι να σου κάμω; ας μη τό έλεγες) άποιος θέλει μυστικό ψευδώνυμο, δέν τό έμπιστευεται σ' κανένα) **Ανθρωπόμορφο Γούλλαν** (ένα μόνο; δυό τυπεγραφίτα άναγκάσθηκα ναλλάξω σ'ό δυό έβδομάδες) θά τά είδες σ'ό προηγούμενο φύλλο) **Αντ. Φ. Δαζ**, (διεβιάσθη) εύχριστώ πολυ για όσα γράφεις) **Αφροντοφάν.** Κυνόλιον (έλαβα, εύχριστώ) **Αλέξ. Κ. Χατζηγιάννην, Κόντε Ραπανάκην κτλ. κτλ.**

Πυροβολικά, Λοξασμένο Κορητιμόπουλο, Ψυχήν τής Λόβου, Μαρμισσον (έστειλα).

Είς όσας *επιταλάς* έλαβα μετά τήν 23αν **Νοεμβρίου**, έκπαινήω εκ τ'ό προσεχ'ς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΙΣ

(Συνέχειν τού 198ου Διαγωνισμού Λόξων. Αι Λόξαις δεκταί μέχρι τής 29 'Ιανουαρίου άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης. έρ' θσον δέν θα έχουσ' υπόμνη δημοσιευθή, όσας και τών προηγουμένων φυλλοίων.)

768. Δεξιόγραφος.

Τό πρώτο μου μάλλον γλυκό.
Τό δεύτερο πολυ ζυώ...
Αούτά τάντιθετα ένώνεις;
Πόλη στην Παρτζασιόδα φανερώ εις.
Έστάλη υπό τ' Χρυσομαλλ. τ' Σφοδαίν.

767. Στοιχειόγραφος.

Κάτοικο χώρας τής Ελλάδος.
Ευδ'όξου θ'ιποκεφαλίης
Και τότε... και χωρίς να θέλγες
Τήν Άσκησή μου θά τή λύθεις.
Έστάλη υπό τού 'Ιονικού Θόραου.

768. Μεταγραμματισμός.

Είμαι πανράχια φυλή,
Πού έδρασε σ'ή γή πολυ.
Αν μ'υ άλλ'έξες τό λαμό,
Η' έιρο κ'άνεις σ'ό λεπτό.
Έστάλη υπό τού Άνωτολίτου.

769. Αίνιγμα.

Τροφή κοιόστατη
Τάρσενικό μου
Πέλις γνωστοτάτη
Τ'ό θηλυκό μου.
Έστάλη υπό τού Καρυοφράστου.

770. Κυβόλεξον.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

1. — Όρος τής Μακεδονίας.
2. — Τού Αιγαίου μας νησάκι.
3. — Θίος τής Μυθολογίας.
4. — Γυναικείο όνοματάκι.
Έστάλη υπό τής Έθνηκής Ένώτητος.
771-775. Μαγικόν Γράμμα.
Τ'ή ανταλλαγή ένός γράμματος έκάρτησ' τών κατωθι λέξων δι ένός άλλου, πάντοτε τού αούτου, να σχημασθόν άλλα τόσα λέξαις:
Βαφή, θλος, κλίμα, άετός, Κλέων.
Έστάλη υπό τού Μυστή. Όδοιπόρου.
776. Αριθμητική διά Λέξων.
Ποταμός τής Εύρώπης — Κάτοικος αρχαίας χώρας = Ζών + (Άρχαία άσρητή — κάτοικος τής πόλεως όπου έτελείται) = Άρχαίος θεός + (Κράτος τής Εύρώπης — υίος τού 'Ιακώβ) = Άνθη.
Άθροισμα ύπολοίπων. Κράτος τής Εύρώπης.
Έστάλη υπό τού 'Ισπολύτου.
777. Συλλαβική Ακροστιχίς.
Αι αρχικαί συλλαβαί τών κατωθι ζητούμενων λέξων αποτελουσν βετρήκιον.
1. Έρμος τής Άφρικης. 2. Βασίλευ τών Θηρών. 3. Έδμα στρατιωτικόν. 4. Άρχαίος Νομθέτης.
Έστάλη υπό Άννας Θ. Μασαβα.
778. Έλλιποσύμφωνον.
ακιοη - ακιοηω - α - αα - ακιοη
Έστάλη υπό Γ. Η. Βαίνδηρη.
779. Γέφυρος.

τση	σα		α	αλ	α
	—		Ι.	α	α
εις	α			α	α

Έστάλη υπό τής Μεγάλης Ελλάδος.
Τέλος τού 198ου Διαγωνισμού
Από τού προσεχούς αρχίζει νέος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά τίς 8 τό πολλή λέξαις με άλλα στοιχεία δε. 2 (δ' έλαχιστος θρος). Πέρον τών 10 λέξ. 20 λέξ. ή λέξη, με μ'βα δε στοιχεία 2ε.30 και με κεφαλαία 2ε.40. Ό χωριστός στίχος δε' 1.
(ΚΑ' — 614)

Πρόσθε, γράμμα έστειλα τέλη 'Ιουλίου Γιατί δέν άπαντάς.
Αίγλη 'Ιγγλέση.
(ΚΑ' — 615)

Γλυκεία Μελαχροινόβια, σέ άνεκάλ' φ' είσαι ή Έλση Γαζή.
Τσιγγάνα.
(ΚΑ' — 623)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓ. ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Βραβείον: **Αμάραντος.** Έπαινος **Όνειρον τού Έλληνισμού, Κούκος Αηδόνης κ. λ.**
Αστρος Γάτος, Κολομπίνα.
(ΚΑ' — 624)

Λίτραι τού Διείρου, εύχριστάς δέχομαι και περιμένω.
Μάρος Αυρωατής.

(ΚΑ' — 625)

Αποτελέσματα Διαγωνισμού 'Απελευθερωθέντος Μικρασιάνου. Βραβείον **Πίρις-Πατοίς.** Εύχριστώ θλους μου έστειλαν.

(ΚΑ' — 626)

Ελλη Συμμεώνιδου, έρώτησα τόν Χάουσον και μού είπε τό ψευδώνυμον σου, αλλά χρώστα του χρώσ' πού με παρακάλεσε να μη σέ φανερώσω. Τώρα θά τόν ρωτήσω να μού πη και τ' άλλα δυό ψευδώνυμα τού **Άγραμιού.** — **Παλιεριοί.**

(ΚΑ' — 627)

Ότα, ανακάλεσε και μένα; είμαι τό: **ΚΟΦΤΕΡΟ ΣΠΑΘΙ**

(ΚΑ' — 628)

Α' ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΕΡΩΤΗΣΗ ΕΡΗΑΝΗ
Ποία ή όπηρεσία τής Έκωτημης σ'ή Θεσηκία; Προβουίς μ'νας. Βραβεία τρία. — Πέτρον Πλούμην, Πέτρος Ρόμης, Άθήνας.

(ΚΑ' — 629)

Ζητώ συγγνώμη άπ' όσους δέν έστειλα τετραδιά. Σήμερα στέλω σ'ό θλους. — **ΕΡΗΑΝΗΣ.**

(ΚΑ' — 630)

Δέχομαι έτοιμογραφίς, θαλασσογραφίς, ανακαρές, γελοιογραφίς, σκίτσα, c.p., ζηνογραφίς, Μ.Μ., φωτογραφίς. Βραβεία έκλεκτά για κ'όθε είδος. Προβουίς τέλη 'Ιανουαρίου. Στείλατε: Θεοδόσιον Κυδινάκην, Χαντα (Κρήτης).

(ΚΑ' — 631)

Δεί, ήτο δυνατό να λησμονηθώ. Ω

(ΚΑ' — 632)

Αφελή Γυμνασιόποι, Κυνόλιον **Ανο Λάβαρο, Βασίλει τού Γέλατος, και Παράρημα Πόργου.** Θερμά εύχριστάς θά εύχριστήσεις άγγελίς σας. **Πολύβιος.**

(ΚΑ' — 633)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αποτελέσματα Δ' Διαγωνισμού

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: ΕΑΝΘΗ ΜΑΡΚΗΣΙΑ

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ: ΚΥΜΑ

Α' Έπαινος: Τρελλή Χορούρια, Έλευθερωτής Πατριός, Ανθισμένο Θυμαράκι, Αφρικάνια, Κυρά Φρασίση, Αρλεζιόνα. **Β' Έπαινος:** Κολύβιον, Αφελής Γυμνασιόποις, Αδελφίς Γ'. **Έπαινος:** Έλευθερωθείς Μικρασιάνης, Ροδοδιάντης Αγγούλα, Στραβόβυλο, Χρυσόφρηση Έλπίδα. Οι θραυθενόντες να στείλουν διαδύναση για να σταλθόν τα θραβεία.

(ΚΑ' — 634)

Απόστολε Μοσχάτε. Πιθανόν έμ'αχα. Νομίζω ότι ό κανόνας ήταν για τό κάπλωμα, επειδή βεβαίως με τήν τόσο έστειλην έρώτησή σας γυρεδάτε άόρη ένα ευγελ' Έτα δέν είναι: **Νιαγιάς.**

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΟΓΔΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Β. ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΥΠΟΓΡ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΦΑΙΡΑΣ.